

TÂM TÌNH TRI ÂN...

Cô giáo Yeng từng là học sinh nội trú của Hội Dòng tại Cộng đoàn Augustino từ năm 2010, Yeng là dân tộc Bahnar, gia đình Yeng thuộc Giáo xứ Phú Yên (Xã H'ra, Mang Yang, Tỉnh Gia Lai). Sau khi bố qua đời, Yeng và em gái là Yoe được gửi vào ở nội trú tại Cộng đoàn Augustino. Khi đó Yeng học lớp 5 và em Yoe học lớp 3. Hai chị em được nuôi dưỡng, chăm sóc, giáo dục ở nhà nội trú và đi học tại trường H'ra - Mang Yang cho đến hết lớp 9. Sau khi tốt nghiệp cấp II, Hội dòng xin ân nhân giúp đỡ em Yeng và tiếp tục đồng hành với em cho đến khi em hoàn thành chương trình Cử nhân Sư phạm Tiểu học. Hiện nay Yeng là cô giáo dạy tại trường Tiểu học ở Xã H'ra. Cô giáo Yeng như một tấm gương và sự khích lệ cho các em học sinh dân tộc Bahnar ở H'ra nỗ lực vượt khó và kiên trì trong học tập.

Đầu tiên, con xin kính gửi đến quý Sơ và các em nội trú thân yêu lời chào trân trọng cùng lời chúc sức khỏe và bình an.

Trước khi chia sẻ câu chuyện của mình, con xin được phép giới thiệu đôi chút về bản thân. Con tên là Yeng, sinh năm 06/8/2000. Hiện tại, con đang là giáo viên tiểu học dạy hợp đồng ở trường Tiểu học Hra số 2. Con đã lập gia đình, có một người chồng luôn yêu thương và đồng hành cùng con, và chúng con cũng đã có một cô bé đáng yêu.

Mỗi khi nhìn lại chặng đường đã đi qua, con càng thấm thía rằng những gì con có được hôm nay không chỉ nhờ nỗ lực của riêng mình, mà còn nhờ tình yêu thương và sự nâng đỡ của rất nhiều người - đặc biệt là quý Sơ.

Tuổi thơ của con bắt đầu bằng những ngày tháng rất khó khăn. Năm con học lớp 4, bố con qua đời. Sự ra đi của bố là cú sốc lớn đối với gia đình. Mẹ con một mình phải gồng gánh nuôi bốn anh chị em trong cảnh thiếu thốn. Cuộc sống quá chật vật khiến mẹ không còn đủ khả năng chăm lo cho tất cả chúng

con. Cuối cùng, bốn anh chị em con phải chia nhau sống với những người anh chị trong họ hàng.

Đó là quãng thời gian mà một đứa trẻ như con cảm thấy rất tủi thân và lạc lõng. Con không biết tương lai của mình rồi sẽ đi về đâu?

Nhưng giữa những ngày tháng tưởng chừng như tối tăm ấy, Chúa đã mở ra cho con một con đường mới. Con có duyên được gặp Cha Nguyễn Văn Công đang phục vụ tại giáo xứ mình, và chính Cha đã giới thiệu chị em con đến với quý Sơ. Từ giây phút đó, cuộc đời con như bước sang một trang mới.

Quý Sơ đã mở rộng vòng tay đón nhận hai chị em con vào mái nhà nội trú – một mái nhà đầy ắp tình yêu thương. Ở đó, chúng con không chỉ được ăn no, ngủ yên mà còn được chăm sóc và dạy dỗ tận tình như con cái trong gia đình. Những bữa cơm giản dị nhưng ấm áp tình thương của quý Sơ đã xua tan nỗi lo đói nghèo mà trước đây chúng con luôn phải đối mặt.

Quý Sơ còn giúp con làm hồ sơ để được tiếp tục đến trường. Dù con vào học trễ hơn so với các bạn cùng tuổi, nhưng nhờ sự động viên và kiên nhẫn dạy dỗ của quý Sơ, con đã không bỏ cuộc. Con cố gắng từng ngày, từng chút một.

Con rất may mắn khi được sống và học tập tại nhà nội trú của quý Sơ. Đó là những năm tháng tuy giản dị nhưng lại chứa đựng rất nhiều kỷ niệm đẹp mà đến bây giờ con vẫn luôn nhớ mãi.

Ở nhà nội trú, chúng con được quý Sơ yêu thương, chăm sóc và đùm bọc như những người mẹ hiền. Sau những giờ học ở trường, quý Sơ thường kiên nhẫn ngồi lại để giảng lại bài cho những bạn chưa hiểu, giúp chúng con học tốt hơn. Không chỉ dạy kiến thức ở trường, quý Sơ còn dạy chúng con học giáo lí, giúp chúng con hiểu hơn về Chúa, biết sống yêu thương, biết chia sẻ và sống tốt với mọi người xung quanh.

Ngoài việc học, quý Sơ còn dạy chúng con những kỹ năng trong cuộc sống. Chúng con được học nấu cơm, nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, học cách sống gọn gàng và ngăn nắp. Có những món ăn tưởng chừng rất đơn giản, nhưng nhờ sự chỉ dạy tận tình của quý sơ mà chúng con dần biết nấu ăn ngon hơn và biết tự chăm sóc bản thân.

Mỗi ngày sau giờ học, khoảng 4 giờ chiều, các bạn nội trú lại cùng nhau bắt đầu những công việc quen thuộc. Mỗi người chia nhau một việc: người làm vườn, người nhổ cỏ, người trồng rau, người tưới cây, người quét sân, người nấu

cơm, người dọn nhà. Dù công việc nhiều nhưng ai cũng làm với tinh thần vui vẻ, vừa làm vừa trò chuyện, tiếng cười vang khắp sân nhà nội trú.

Những công việc tưởng chừng nhỏ bé ấy lại dạy cho chúng con rất nhiều điều. Chúng con học được cách quan sát, biết chăm sóc cây cối, biết lao động và biết giúp đỡ nhau. Nhờ đó, chúng con hiểu thêm nhiều điều trong cuộc sống mà khi ở nhà có lẽ sẽ không bao giờ biết được.

Thế là con cũng đã bước sang học cấp 3 cũng là khoảng thời gian con may mắn được gặp gỡ và sống gần gũi với quý Cha và quý Thầy Cô – những người luôn yêu thương, quan tâm và dìu dắt chúng con bằng tất cả tấm lòng. Quý Cha và quý Thầy Cô không chỉ dạy chúng con kiến thức, mà còn kiên nhẫn chỉ dạy từ những điều rất nhỏ trong cuộc sống: cách cư xử với mọi người, cách sống khiêm nhường, biết yêu thương và biết nghĩ cho người khác. Từng lời nhắc nhở, từng bài học giản dị ấy đã âm thầm nuôi dưỡng con nên người.

Nhờ tình thương và sự hy sinh thầm lặng ấy, con đã hoàn thành chương trình cấp ba – điều mà trước đây con chưa từng dám mơ tới.

Sau khi tốt nghiệp, trong lòng con bắt đầu nhen nhóm một ước mơ: được bước vào giảng đường đại học. Nhưng khi nghĩ đến hoàn cảnh của mình, con lại rất lo lắng. Gia đình nghèo đến mức bữa cơm còn thiếu thốn, vậy mà con lại dám mơ đến việc học đại học. Sau nhiều suy nghĩ và cầu nguyện, con quyết định bước tiếp, dù phía trước còn rất nhiều khó khăn.

Những ngày đầu tiên bước vào đại học là những ngày con không thể nào quên. Mọi thứ đều mới mẻ, rộng lớn và xa lạ. Con bối ngỡ, lo lắng vì không quen biết ai. Nhưng điều khiến con cảm thấy mặc cảm nhất chính là hoàn cảnh của mình.

Trong khi các bạn đều có điện thoại thông minh, máy tính để học tập thì con chỉ có chiếc điện thoại “cục gạch” cũ mà chị gái để lại. Có những lúc con cảm thấy rất ngại ngùng và tự ti. Sự thiếu thốn ấy cũng khiến việc học của con trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Có những lúc con cảm thấy mình quá nhỏ bé giữa một thế giới hiện đại của thời đại 4.0.

Nhưng chính những khó khăn ấy lại khiến con mạnh mẽ hơn. Con tự nhủ rằng mình không được phép bỏ cuộc, vì phía sau con còn có biết bao người đã yêu thương, hy sinh và đặt hy vọng nơi con. Những năm tháng đại học là quãng thời gian con phải cố gắng rất nhiều. Con học cách tiết kiệm từng đồng, chỉ mua

những thứ thật sự cần thiết. Con chấp nhận khó khăn, chấp nhận vất vả để tiếp tục con đường học tập của mình.

Và rồi, sau tất cả, con cũng đã hoàn thành chương trình đại học với tấm bằng loại khá trên tay. Đối với nhiều người, đó có thể chỉ là một tấm bằng bình thường. Nhưng đối với con, đó là cả một hành trình dài của nước mắt, của nghị lực và của tình yêu thương mà con đã nhận được.

Đó không chỉ là thành quả của riêng con, mà còn là thành quả của quý Cha, quý Sơ và Thầy Cô - những người đã âm thầm nâng đỡ con suốt chặng đường dài.

Hôm nay, khi nhìn lại cuộc đời mình, con cảm thấy vô cùng hạnh phúc và tự hào. Nhưng trên hết là lòng biết ơn sâu sắc. Biết ơn vì giữa những lúc khó khăn nhất của cuộc đời, con đã gặp được những con người tuyệt vời - những người đã yêu thương con không điều kiện. Nếu không có quý Cha, quý Sơ có lẽ con đã không có được ngày hôm nay - một người giáo viên, một người vợ, một người mẹ với mái ấm nhỏ của mình.

Từ tận đáy lòng, con xin gửi lời tri ân sâu sắc nhất đến quý Sơ. Con sẽ luôn ghi nhớ tình thương ấy trong suốt cuộc đời mình và cố gắng sống thật tốt, thật ý nghĩa để không phụ lòng những người đã yêu thương và giúp đỡ con.

Con xin chân thành cảm ơn.

Yeng